

Hồi Thứ Ba Mười Lăm

SÓNG GIÓ DỒN DẬP

Y Mộng Lăng đã gọi thiếu phụ là mẫu thân thì bà ta đương nhiên là Tịch Mịch Vân Thường, người đã nổi danh giang hồ võ lâm năm xưa và là con gái của Không Không Nhất Tẩu tại Không Minh đảo Nam Hải.

Chu Tiểu Phân cất tiếng cười hăng hắc:

– À, thì ra bà là Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba. Bà đuổi tôi đi khỏi đây phải không?

Tịch Mịch Vân Thường không buồn ngược nhìn, khẽ đáp:

– Ta tin rằng với võ công của cô nương hiện tại không làm gì nổi ta, vậy chẳng đi thì còn ở lại làm gì?

Chu Tiểu Phân khẽ mỉm cười lộ vẻ đắc ý:

– Nhưng bà có biết là huyết Tinh Túy Thần Hộ sau ót con bà bị cấm một cây kim bằng chất “Hàn Băng Tinh Anh” chẳng?

– Cô nương nói sao?

Rõ ràng là Tịch Mịch Vân Thường đã chấn động tâm thần sau khi nghe Chu Tiểu Phân nói dứt lời. Vừa hỏi, bà ta vừa nhìn Y Mộng Lăng với vẻ kinh dị, và hỏi tiếp:

– Mộng Lăng con, có phải...

Y Mộng Lăng gật đầu:

– Thưa mẹ phải...

Kế đó chàng vẫn thản nhiên tươi cười nói tiếp:

– Nhưng chẳng hề gì, chỉ có điều không vận dụng để tự được chân lực mà thôi!

– Hừ! Chu Tiểu Phân trầm giọng:

– Ta cho người biết rằng, chỉ trong mười hôm thôi – mười hôm thôi – nếu không tìm được cục “Thiên Cổ Lạc Thiết” để hút mũi kim ra, thì chất “Hàn Băng Tinh Anh” sẽ phát ra chất lạnh làm đặc các mạch máu toàn thân, lúc đó nhà người sẽ chết cồng!

– Mười hôm! Thiên Cổ Lạc Thiết!...

Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba cặp mắt tỏa tinh quang sáng ngời, sắc lạnh như hai lưỡi kiếm, nhìn Chu Tiểu Phân hỏi:

– Phải chăng cô nương có cục Thiên Cổ Lạc Thiết?

Chu Tiểu Phân lạnh lùng đáp:

– Sự thực đã rõ ràng như thế chứ còn gì nữa, thôi tiểu nữ xin cáo biệt.

– Đứng lại!

Tịch Mịch Vân Thường lạng người đứng cản Chu Tiểu Phân, gằn giọng:

– Nếu cô nương không đưa cục Thiên Cổ Lạc Thiết ra để hút mũi kim châm cho Mộng Lăng thì cô nương sẽ phải bỏ xác tại đây!

Vừa nói sắc mặt Tịch Mịch Vân Thường vừa hiện vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Mẫu tử tình thâm, ai mà chẳng thế, huống chi bà ta đã từng kéo dài cuộc sống bi thương trên hai mươi năm trời nay cũng chỉ là để trông vào sự thành tựu của đứa con duy nhất Y Mộng Lăng. Nhưng giữa lúc đó, đột nhiên bên ngoài lại có tiếng nổ lốp bốp, rồi kế tiếp tất cả các cửa sổ chung quanh đều bị đẩy bật, một bóng người xuất hiện trước cửa phòng với khí thế ghê người. Đằng sau có nhiều bóng người nữa.

Y Mộng Lăng ngược nhìn ra, những người này đối với chàng không xa lạ gì, họ đều là người thuộc “Tường Vi Hội” mà chàng đã có dịp gặp mặt. Đứng đầu là Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, Thập Nhị Kim Tiền Tiêu Cung Túc, Lam Thắng Kỳ Tang Cửu Đồ, và nhiều người nữa, tóm lại có thể nói là toàn bộ Tường Vi Hội đều kéo đến và trên ngực áo người nào cũng có thêu một đóa hoa Tường Vi màu trắng!

Hắc! Một tiếng cười nhạt buông ra và tiếp theo là giọng nói âm trầm:

– Trái lại, ta muốn xem hôm nay ai là người chết trước!

Y Mộng Lăng lộ vẻ tươi cười thần bí, và không cần suy nghĩ, chàng cũng biết người vừa lên tiếng không ai khác hơn là Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Quả nhiên bóng người ngang nhiên từ ngoài cửa đang đi vào với nét mặt hết sức lạnh lùng, chính là Bạch Tường Vi hội chủ Tường Vi hội.

Bước vào phòng, Bạch Tường Vi đưa ánh mắt nhìn khắp một lượt, rồi hướng về phía Chu Tiểu Phân cất tiếng:

– À! Không ngờ tôi đến chậm một chút. Chu muội! Bây giờ mối thù của gia đình hai chúng ta đối với hãn tính sao đây?

Ha ha ha!...

Chu Tiểu Phân chưa kịp trả lời thì Y Mộng Lăng đã ngửa cổ cất tiếng cười dài, tiếng cười tuy không làm chấn động tâm thần người nghe, nhưng vẻ cuồng ngạo cũng vẫn làm mọi người chột dạ. Vừa dứt tiếng cười, chàng nhún vai nói:

– Thật tại hạ không dè, trong phòng trọ chật hẹp này, hôm nay bỗng nhiên lại biến thành một nơi tụ tập anh hào đủ mặt, thật thú vị quá!

Dứt lời, chàng hướng về Tịch Mịch Vân Thường cúi đầu lạy một lạy nói:

– Thưa mẹ, những mối thù phải trả, con đã trả xong rồi, xin mẹ về đi, chuyện ở đây để con thu xếp!

Tịch Mịch Vân Thường trầm nét mặt, gằn giọng:

– Hừ! Trong đời ta từng gặp bao nhiêu trường hợp sóng gió nguy hiểm. Với khí thế hôm nay của họ, đâu dễ gì ta sợ!

Tuy nói vậy, nhưng trong thâm tâm bà ta cũng rất lo ngại, vì Y Mộng Lăng đã mất hết công lực, trong khi đó cả đám người đông đảo vây bọc, tình thế quả có đáng ngại.

Y Mộng Lăng vội vàng lên tiếng nài nỉ:

– Mẹ! Mẹ nên nghe lời con, về đi...

– Im ngay, chẳng lẽ mẹ không biết bằng con hay sao?

– Thưa mẹ, vâng!

Y Mộng Lăng quả nhiên không dám nói gì nữa.

Thật không ai ngờ, Y Mộng Lăng một kẻ quen kiêu ngạo tự phụ, chẳng bao giờ coi ai ra gì, mà đối với mẹ lại thuận thảo như thế. Đó chẳng qua là tình thân giữa mẹ và con, mà ai ai cũng thế.

Tịch Mịch Vân Thường đưa tay rút thanh ngân kiếm trên lưng Y Mộng Lăng, sắc mặt trầm lạnh!

– Trừ phi ta ngã xuống, hết thở, bằng không thì đừng hòng kẻ nào chạm đến Y Mộng Lăng!

Dứt lời thanh ngân kiếm nháng lên, tỏa ánh sáng ngời, bà ta từ từ hỏi tiếp:

– Sao! Bây giờ các người cùng ra tay một lượt hay mỗi người lần lượt?

Tang Cửu Đồ vung tay rút cây cờ thêu chữ “Thắng”, nhẩy vèo tới trước mặt Tịch Mịch Vân Thường, chẳng nói chẳng rằng, vung ngọn cờ phát hai vòng phát ra tiếng gió vùn vụt như lằn chớp giựt, nhằm đối thủ công luôn một lượt ba ngọn cờ phát và một chưởng với chiêu thức mau lẹ ác liệt vô cùng.

Tịch Mịch Vân Thường cũng chẳng thềm thốt nửa lời, thân hình đứng nguyên bất động, nhưng cổ tay khẽ trầm, vạch ra ba đường vòng cung rung kiếm tạo thành mấy điểm hàn tinh bắn thẳng vào ba yếu huyệt lớn của địch thủ. Kiếm chiêu chẳng những kỳ quái cực độ mà cũng thần diệu cực độ. Lập tức Tang Cửu Đồ bị dồn lui ba bước dài.

Chẳng những Tang Cửu Đồ lộ vẻ kinh hãi, mà tất cả mọi người có mặt tại chỗ ai nấy cũng đều sửng sờ.

Danh hiệu Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba thì ai nấy đều đã nghe, nhưng chiêu kiếm thuật thần kỳ ảo diệu vừa rồi thì chưa ai được mục kích lần nào. Chỉ có Y Mộng Lăng là biết rõ, đây chính là một tuyệt chiêu “Tam Ảo Nhật Nguyệt Khởi

Tinh Thần” trong pho Áo Thiên bát kiếm.

Tịch Mịch Vân Thường buông tiếng cười nhạt lạnh lùng:

– Với công lực của nhà ngươi còn kém lắm, đổi người khác ra tay đi!

Thái độ kiêu ngạo, tự phụ chẳng thua gì Y Mộng Lăng.

Tang Cửu Đồ cũng là một nhân vật có tiếng tăm, từng giữ chức Tả Hiệp giám trong Tường Vi Hội, làm sao chịu đựng nổi thái độ khinh miệt đó. Lão ta gầm lên một tiếng, thân hình lạnh như điện chớp, xoay chuyển ba vòng, cây cờ trắng thêu chữ “Thắng” vũ lộng vùn vụt, tỏa thành cả trăm ngàn bóng cờ chữ Thắng phủ trùm khắp nửa căn phòng, đây chính là chiêu thế “Tam Hoàng Tuyệt Kỹ” trong chiêu cờ của Tang Cửu Đồ. Khí thế mãnh liệt, khiến Tịch Mịch Vân Thường đang đứng án ngữ trước mặt Y Mộng Lăng để bảo vệ cho chàng cũng phải lạng mình sang bên cạnh hai bước để né tránh.

Tang Cửu Đồ một chiêu đặc thế, không bỏ lỡ cơ hội, lập tức thi triển liên tiếp mấy tuyệt chiêu, vừa nhằm tấn công Tịch Mịch Vân Thường một mặt nhằm điểm huyết Thất Tuyến phía dưới bụng Y Mộng Lăng, thủ đoạn này của lão ta quả thực bất ngờ và ác độc.

Tịch Mịch Vân Thường lộ vẻ tức giận cực độ thét:

– Mi muốn chết!

Tiếp theo, thanh ngân kiếm tỏa ánh sáng chói mắt, phát ra tiếng ngân rền với khí thế tựa trời long đất lở bao phủ khắp thân hình Tang Cửu Đồ.

Đây là tuyệt chiêu sát thủ “Băng Thiên Liệt Địa Minh Minh Phi” trong pho Áo Thiên bát kiếm.

Tang Cửu Đồ kinh hãi biến sắc, chân tay luống cuống.

Đột nhiên, một tiếng quát lớn rung chuyển cả căn phòng, hàng loạt tiếng veo veo xé gió tạo thành mười hai điểm vàng sáng chói bay ra.

Thập Nhị Kiếm Tiên Tiêu Cung Túc đã kịp thời ra tay cứu nguy đồng bọn. Ba mũi kim tiêu nhắm Tịch Mịch Vân Thường, còn chín mũi nhắm Y Mộng Lăng, mũi nào cũng nhắm huyết trọng yếu.

Tịch Mịch Vân Thường tức giận miêng thét lạnh lạnh, thân hình như cơn gió lốc bay lên mang theo vầng sáng bạc chói lòa.

Leng keng! Leng keng!

Tất cả mười hai mũi kim tiêu đều bị ngân kiếm gạt bay tứ phía.

Tang Cửu Đồ sắc mặt lợt lạt, miệng thở hổn hển, nháy lui về phía sau hơn sáu bước, manh áo mặc trên mình bị kiếm đối phương chém xả rách hai vệt dài trước ngực, may không bị thương đến da thịt.

Thoát khỏi nguy hiểm, Tang Cửu Đồ cất tiếng cười âm trầm nói:

– Xem chừng bọn ta từng người riêng rẽ ra tay chắc không xong rồi.

Tịch Mịch Vân Thường cười lạt:

– Nếu vậy, các người xông lên cả một lượt đi!

Tang Cửu Đồ cười hăng hắc:

– Bốn nhân cũng có ý như vậy!

Dứt lời lão ta quay sang bên đồng bọn, nét mặt lộ vẻ âm độc, lớn tiếng hét:

– Tất cả xông lên!

Lập tức năm bóng người đồng không loạt nhảy ra vây bọc chung quanh Tịch Mịch Vân Thường, trong số đó có lão ta. Đồng thời, phía ngoài Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi cũng kéo tay Chu Tiểu Phân sóng bước đến bên cạnh Y Mộng Lăng.

Tịch Mịch Vân Thường tức giận lo lắng, nhưng bị năm cao thủ vây bọc tấn công tới tấp, toàn những chiêu thế hiểm độc, trong nhất thời chẳng những không làm sao thoát khỏi vòng vây mà còn bị dồn ép mỗi lúc mỗi cách xa chỗ Y Mộng Lăng.

Lúc này Y Mộng Lăng cũng lo lắng vô cùng, nhưng võ công đã mất hết, chân lực không vận dụng được thì lo lắng cũng chẳng làm sao hơn, khi đó thì Ngọc Nữ Băng Tâm đã nắm tay Chu Tiểu Phân cùng tiến đến bên cạnh. Chàng thản nhiên ngược nhìn hai nàng rồi nở nụ cười thần bí nói:

– Thật không ngờ chúng ta lại có dịp gặp nhau.

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi khẽ nhếch môi cười:

– Thế hả! Có điều đáng tiếc là từ đây về sau sẽ không còn dịp nào gặp nữa.

Y Mộng Lăng thản nhiên nhún vai:

– Ô! Điều đó không quan hệ...

Không đợi chàng dứt lời, Ngọc Nữ Băng Tâm đã rút cặp kim câu cầm tay, giơ lên...

Giữa lúc đó, đột nhiên một tiếng quát vang như sấm: “Dừng tay!”

Lưỡi kim câu trên tay Bạch Tường Vi giơ lên nửa chừng bị tiếng quát làm ngưng lại, cả phía bọn năm người đang vây đánh Tịch Mịch Vân Thường cũng bị tiếng quát đó đột nhiên làm chấn động tâm thần phải nhảy lùi, dừng tay.

Từng đạo nhỡn quang kinh hãi quét nhìn về phía phát ra tiếng quát.

Một bóng người nhanh như bóng ma chỉ một thoáng mắt đã buông mình bên cạnh Y Mộng Lăng. Bóng người là một ông già gầy ốm, râu tóc bạc trắng như tuyết.

Ông già này đúng là Thiết Phiến lão nhân, một người mới lúc buổi sáng vừa qua đã dùng thủ pháp “Thiên Diệp Tề Phi” đả thương Y Mộng Lăng và cũng bị chàng ta tặng lại một kiếm bị thương khá nặng.

Chỉ thấy lão ta quét ánh mắt nhìn khắp mọi người một lượt rồi lên tiếng:

– Tính mạng gã họ Y này là của ta, không ai được phép động đến!

Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi là người đầu tiên lên tiếng với giọng hết sức lạnh lùng:

– Mi nói sao?

– Người không nghe ta vừa nói gì ư?

– Bọn chúng ta tìm Y Mộng Lăng chẳng phải là để trả thù cho Trương Vân Hạc con trai của người sao?

– Thù của con ta, đích thân ta trả, không phải mượn tay ai nhúng vào.

Bạch Tường Vi khẽ nhếch môi cười nhạt, rõ ràng nàng đã bộc lộ thái độ không vui, kể đó nàng lên tiếng hỏi tiếp:

– Nói vậy có phải mi cố tình làm khó dễ cho Tường Vi Hội chúng ta chẳng?

Thiết Phiến lão nhân tròn xoe cặp mắt, vung cây quạt sắt trong tay một vòng, giọng nói có vẻ ngang ngược:

– Hừ! Một cái hội Tường Vi nhỏ nhít của các người mà cũng định đem ra để hòng hăm dọa được ta ư?

Bạch Tường Vi quá tức giận mặt biến màu xanh xám, miệng uất nghẹn không thốt thành lời.

Y Mộng Lăng thấy vậy nhếch môi cười khẽ lẩm bẩm: “Thật thú vị quá!”. Đồng thời chàng đưa tay khẽ kéo áo Chu Tiểu Phân nói:

– Tiểu Phân, hãy nói cho ta biết Thúy Hà sơn trang ở đâu đi!

– Người còn muốn đến đó?...

– Ủ! Chàng thản nhiên nói tiếp:

– Xem tình thế này thì mạng sống của ta cũng còn đáng tiền lắm, chưa dễ gì chết được!

– Gần lắm, Thúy Hà sơn trang ở ngang sườn bạch trúc trong dãy Cùng Lai Sơn, cách đây hơn ba mươi dặm, nhưng ta e rằng suốt đời người chưa chắc đã tới đó được!

Y Mộng Lăng đột nhiên nháy mắt cười nhẹ, ghé miệng sát tai Chu Tiểu Phân giọng hết sức quyến rũ:

– Tiểu Phân, em hãy mặc quần áo lại cho đàng hoàng đi chứ!

Gương mặt Tiểu Phân chợt ửng đỏ. Thực vậy, lúc đó trên mình nàng ngoài chiếc áo dài phủ bên ngoài, bên trong hầu như không có mảnh vải lót mình nào khác nữa. Nàng đưa tay kéo cổ áo dài che kín khoảng ngực trần, trợn mắt ngó Y Mộng Lăng một cái như muốn nuốt sống chàng lập tức.

Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lùng của Bạch Tường Vi lại nổi lên:

– Nếu thế thì ta thực đích thân lấy mạng Y Mộng Lăng, xem kẻ nào làm gì nổi ta!

Dứt lời nàng sấn tới một bước, vung lưỡi kim câu...

Soạt! Không đợi nàng kịp ra tay, Thiết Phiến lão nhân đã vung quạt, nhảy lại đứng cản trước mặt Bạch Tường Vi.

Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh gầm lên một tiếng dữ dội, nhảy ra tung luôn một chưởng, miệng hét:

– Thiết Phiến lão nhân sao dám vô lễ với hội chủ.

Đồng một lượt bên cạnh, Thập Nhị Kim Tiên Tiêu Cung Túc cũng tung ra mười hai mũi kim tiêu, veo, veo, veo.

Thiết Phiến lão nhân vung quạt sắt thi triển chiêu thế bảo vệ thân mình miệng quát lớn:

– Ta cũng thử xem bản lãnh tụi bay tới đâu.

Thình lình khi đó từ trên nóc nhà bỗng vang lên chuỗi cười ghê rợn:

Hắc! Hắc! Hắc!

Tiếng cười phát ra kinh lực làm chấn động tâm thần, khiến mọi người có mặt tại tràng đều là cao thủ bậc nhất mà cũng phải biến sắc kinh hãi.

Kẻ nào?

Ba tay giao đấu đều bị giọng cười quái dị làm kinh ngạc phải dừng tay.

Tiếp theo chuỗi cười là một tiếng quát vang rền như sấm, rồi một giọng nói âm trầm:

– Các người, ai cũng muốn lấy mạng Y Mộng Lăng, vậy còn ta sẽ tìm ai để lấy mạng đây?

Thế rồi...

Bịch! Bịch! Bịch!...

Hơn mười xác người thuộc Tường Vi Hội từ trên nóc nhà lăn xuống. Tiếp theo, một tiếng “Huych!” lớn, một xác người nữa được liệng ngay giữa phòng. Xác chết mặt nát be bét, nhưng một vết chưởng màu vàng nổi lên rõ rệt. Vết chưởng chỉ có ba ngón: ngón trỏ, ngón giữa và ngón út.

– Á! Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng!

Từng cặp mắt trợn trừng kinh hãi, hàng loạt tiếng kêu hoảng hốt nổi lên một lượt.

Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng! Tuyệt học của nhân vật đại tà ma đã thất tung giang hồ võ lâm hơn bốn mươi năm, mà trước đây đã nổi danh là giết người như cỏ rác, ai nghe tiếng cũng kinh hồn táng đờm, ngày nay bỗng nhiên lại xuất

hiện – Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu. Lão ma đầu này có liên hệ gì với Y Mộng Lăng? Một bí mật hãi người.

Mọi người tại tràng, kể cả Y Mộng Lăng và Tịch Mịch Vân Thường cũng kinh hãi không kém!

Rầm! Rầm!... Ngói rơi, cột đổ rào rào dưới sự kinh hãi của mọi người.

Giọng nói âm trầm lại nổi lên:

– Gã họ Y, lúc này không chạy đi thì còn đợi bao giờ nữa?

Thình lình, một tiếng hét lạnh lạnh, thân hình chàng được một bóng người bay xốt đến cấp ngang lưng, bốc vọt lên khoảng trống trên nóc nhà thoát ra ngoài.

Tuyệt học khinh công “Thiên Mã Hành Không”. Y Mộng Lăng không cần nhìn rõ cũng biết người cấp chàng chạy thoát ra ngoài không ai khác hơn là mẫu thân chàng, Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba.

Mấy bóng người nổi gót bay vọt lên đuổi theo, cùng một lượt với đủ mọi loại ám khí bay vèo vèo xé gió và những tiếng quát: “Chạy đi đâu!... Chạy đi đâu!...”

Nhưng tất cả những bóng người và ám khí đều bị một đạo kinh lực hùng hậu vô cùng kèm theo những mảnh ngói gạch bay ra tới tấp chặn đứng lại.

Tịch Mịch Vân Thường yên tâm và dễ dàng cấp Y Mộng Lăng chỉ nhắc mình vài cái đã bay ra khỏi thị trấn.

Tại tràng, tiếng gầm thét tức giận mắng chửi nổi lên âm âm nhưng chẳng bóng người nào dám phóng đuổi theo.

o O o